

2002 ҳадис / «АЛИФ» ҳарфи / 525-ҳадис

* حَقُّ الْجَارِ إِنْ مَرِضَ عُدَّتُهُ، وَإِنْ مَاتَ شَيَعَتُهُ، وَإِنْ اسْتَفْرَضَكَ أَفْرَضْتَهُ وَإِنْ أَعْوَرَ سَتَرْتَهُ، وَإِنْ أَصَابَهُ
خَيْرٌ هَنَأْتَهُ، وَإِنْ أَصَابَتْهُ مُصِيبَةٌ عَزَيْتَهُ، وَلَا تَرَفَعِ بِنَاكَ فَوْقَ بِنَائِهِ، فَتَسُدَّ عَلَيْهِ الرِّيحَ، وَلَا تُؤْذِهِ بِرِيحٍ
قَدْرِكَ، إِلَّا أَنْ تَعْرِفَ لَهُ مِنْهَا.

(رواه الطبراني)

Қўшнининг ҳақи: агар касал бўлса, зиёрат қиласан, вафот этса (қабристонгача) кузатасан, қарз сўраса, берасан, айби очилиб қолса, беркитасан, яхшилик етса, табриклайсан, мусибат етса, ҳамдардлик билдирасан, бинойингни биноси устидан баланд кўтармайсан, шамолни тўсиб қўясан, унга қозонингнинг ҳиди билан озор етказмайсан, лекин овқатингдан сузиб берсанг, зарари йўқ.

Табароний ривояти.

Манба: hadis.islom.uz

